Η συνέπεια και ο συνεχής πειραματισμός σε μέσα και τρόπους χαρακτηρίζει τη δουλειά της Μαρίας Κομπατσιάρη –μια δουλειά που διαρκώς εξελίσσεται μέσα από διαδικασίες μεταμόρφωσης και ανανέωσης των βασικών της στοιχείων. Τα Ιδιόλεκτα αποτελούν μια μεγάλη ενότητα συνθέσεών της με μικτή τεχνική στην οποία κυριαρχεί η αδρότητα και η ποσότητα, η πυκνότητα και η αραίωση της χρωματικής ύλης, ο δυναμισμός της κίνησης, ο αυθορμητισμός της ελεύθερης χειρονομίας και της γραφής. Στο σύνολό τους και τη μεταξύ τους διαλεκτική σχέση διαμορφώνουν ένα ενδιαφέρον εικαστικό περιβάλλον, μια πρωτότυπη νοητική πρακτική και κατασκευή, μια ενιαία καλλιτεχνική σύλληψη. Η ολοκληρωτική αποδέσμευση από κάθε εικονιστική αναφορά της παρέχει τη δυνατότητα να διερευνήσει, σε πρώτο επίπεδο, την καθαρά πλαστική συγκρότηση της ζωγραφικής της: τον ρυθμό, τη δομή, τη ματιέρα, την άμεση συγκινησιακή μετάδοση. Δίδοντας πρωταρχική σημασία στη λειτουργία του χρώματος οργανώνει έναν αυτοσημαινόμενο χώρο που επιβάλλεται με την ένταση και την υπερβολή των σχεδόν ανάγλυφων σχηματισμών πάνω στις επιφάνειες, προτείνοντας δαιδαλώδεις πορείες από το φως στο σκοτάδι, συγκροτώντας οπτικά επεισόδια, αποκαλύπτοντας εικόνες μιας άλλης μυστικής πραγματικότητας, κατορθώνοντας να υποβάλλει, άλλες φορές, δραματική αίσθηση και άλλοτε λυρική διάθεση, σε κάθε περίπτωση, όμως, μια ιδιότυπη και υπαινικτική ατμόσφαιρα. Χρωματικές εκτινάξεις και συστροφές· διαδρομές και γραφισμοί που εξαπλώνονται προς όλες τις κατευθύνσεις και προς τις δύο διαστάσεις του έργου τείνοντας να τις ξεπεράσουν· ελισσόμενες και συμπλεκόμενες ενστικτώδεις γραφές· παλλόμενες φόρμες που συνυπάρχουν, αντιπαρατίθενται, επικαλύπτονται ή εισχωρούν η μια μέσα στην άλλη, εκλύουν ενέργεια, ορίζουν ένα ανοιχτό πεδίο μεταμορφώσεων και μεταπλάσεων, ενισχύουν την εντύπωση της αυτόματης καταγραφής και πραγμάτωσης. Στην προέκταση της χρωματικής λάμψης, των θερμών και ψυχρών τόνων και της εξπρεσιονιστικής χειρονομίας, σιγά-σιγά διαφαίνονται τα ερωτηματικά και οι υπερβάσεις, οι αποκλίσεις, οι διφορούμενες έννοιες και οι εσωτερικές ανησυχίες. Ανάμεσα στη λογική και την ευαισθησία, το συναίσθημα και τη διαίσθηση, τις έννοιες της τάξης και του χάους, της συμμετρίας και της ασυμμετρίας, την έκρηξη και τον συμβολισμό των χρωμάτων που επιλέγει και χρησιμοποιεί, η δημιουργός προκαλεί και προτείνει, κάθε φορά, διαφορετικές αναγνώσεις και αφηγήσεις σε άμεση συνάρτηση με ψυχικές καταστάσεις και συμπεριφορές, υποκειμενικές θεωρήσεις και προσεγγίσεις, ερεθίσματα και βιώματα, οριοθετώντας και μορφοποιώντας τη σχέση, την επαφή και την επικοινωνία της με τον κόσμο, τη στάση και την αντίδρασή της απέναντι στις τραγικές συνθήκες, τα αδιέξοδα και τις αγωνίες μιας κρίσιμης, μεταβατικής εποχής. Γιάννης Μπόλης / Ιστορικός της τέχνης